

Vízitáborok

A Fűhász Gyula Tanárképző Főiskola KISZ-bizottsága és a Testnevelés tanszék június 30-31 között vízitábor szervezett a főiskolai hallgatók részére.

A 38 résztvevő főiskolás a mindszenti Tiszaparton táborozott le, hogy minél közelebb legyen mindennapos edzése helyéhez, a strandhoz. A tábor résztvevői — zömmel matematika-fizika és magyár-ének szakos hallgató — naponta ismerkedtek a kajakozás, kenuszás és a vízisíelés alapjaival, a fűhász program utáni kalóriaszükségletüket pedig Franciska néni — a főiskola volt főszakosa — izes fűtőjével pótolta.

Bár az időjárás nem kedvezett a vízi sport kedvelőinek, mégis kitartóak voltak a hallgatók és szinte mindannyian eljáratották a kajakozás, kenuszás és vízisíelés alapvető technikai elemeit.

Július 19-20 között, a JATE SC szervezésében egyetemünk három karának négy-négy hallgatója vett részt Mindszenten kajak-kenus táborban. A sátorozásra nem éppen a legjobb időjárás ellenére jó hangulat, sok mozgás-kajakozás, foci, röplabdázás — jellemezte a tábor. A testnevelőtanárok irányításával délelőtti kajaktúrát, a kiadós ebéd után egyéb sportágak szerepeit a „műsorón”. A víz, az evezés má is csodálatos élményeket ígér annak, aki szereti az erőt, kitartást próbára tevő feladatokat. A rendező tábor résztvevői szeptemberben szép élményeket mesélhetnek évfolyamtársaiknak. Mindenki eljáratott egy új sportágat, megismerkedhetett a vízisíelés nehezégeivel és szépségeivel. A tábor végén hazánk festői tájában — a Mindszent és Szeged közötti Tisza szakaszon — gyönyörködhetett, aki nem sajnálta a fáradságot, hogy kajakon tegye meg az utat.

A záró táborünnel sokan azon törekedtek a fejüket, hogy hogyan lehetne megszervezni egy Tokaj-Szeged közötti kajaktúrát. A vállalkozóknak egy év gondolkodási idejük van még.

Sportaktívák Veszprémben

Az emberek természetesnek tekintik, hogy a csúcsán levő sportolókról, versenyzőkről naponta kapnak híreket. Ismerik a versenyzők készülődésének gondjait, sikerét. Tudják mennyit edz, mit eszik. De vajon ismerik-e azokat, akik mindezt szervezik, irányítják? Gondolnánk arra, hogy ki az, kik azok, akik akarnak valamit tenni, például az egyetemi sport fellendítéséért? Nos, e néhány sorban bepillantást nyerhetünk a külsőszáz mögött.

Veszprém adott otthont július másodikától tizennegyedikéig, a sportaktíváképző tábor lakóinak. A tábor — amely az Oktatási Minisztérium és a KISZ KB védnöksége alatt áll — huszadik alkalommal nyitotta meg kapuit a sport rajongói számára. Hat sportágban (foci, kézilabda, kosárlabda, röplabda, atlétika és tájfutás) fogadták a Vegyipari Egyetem vezetői a 37 felsőoktatási intézményből érkezett 142 hallgatót.

Győri Pál — a tábor vezetője — bevezetőjében röviden megemlékezett az éltelt húsz esztendő eredményeiről, tapasztalatairól, a tábor jelentőségéről, majd kitért arra, hogy „hol is tart ma” az egyetemi sport. A megnyitó után — egyórás elméleti foglalkozással — elkezdődött az edzőtábor. Az első héten kemény, magasszintű edzőmunka folyt. A gyakorlat mellett — amely délelőtti és délutáni egyaránt 2-2 órát tartott — filmvetítéssel egybekötött elméleti oktatás volt, oktatófilmekben tanulmányozták a sportolók a világ legjobbait, az olimpia kiemelkedő alakjait, edzőmódszereket. A második héten az edzések mellett megkezdődtek a táborbajnokságok. A labdajátékok színvonalas, kemény küzdelmeket hoztak. Látszott, hogy itt valóban olyan emberek jöttek össze, akik nemcsak művelői — időnként profi módon — hanem rajongói is a sportnak. Úgy tűnik, hogy ők valóban képesek lesznek valamit tenni a sport fellendítéséért az egyetemeken.

A tábor Győri Pál zárszavával ért véget. Melfatta az éltelt két hét munkáját, a hallgatók hozzáállását, aktivitását. Meglepetést a táborozásra is tartogatott a vezetőség. A legjobbak ugyanis

könyvjutalomban részesültek. Táborozás után felkerestem a tábor vezetőjét, a testnevelési taniszékent.

— **Mi volt a tábor célja?**
— Elsősorban olyan hallgatókat fogadtunk, akik érdeklődnek a sport iránt. Alapismereteket nyújtottunk a hallgatóknak, amiknek alapján visszatérésük után tevékenykedhetnek saját oktatási intézményükben.

— **Hogyan választották est meg?**
— Három szóval válaszolok. Játék, tanulás és munka. Ez utóbbi komoly, megfeszített edzést jelentett, napi 3-4 órási időtartamban. Ehhez valóban kemény, teljes embert kívánó edzéshez igyekeztünk jó minőségű, megfelelő mennyiségű élelmet biztosítani.

— **Kik foglalkoztak a hallgatókkal?**

— A legjobb szakemberek, akik nemcsak elismert, kiváló edzők, hanem egy-egy sportág megszálottal is.

Beszélgetés közben érkezett meg Sipőcs József, az atlétika edzője. Tőle kérdeztem:

— **Mi a véleménye, tapasztalata a mai egyetemi ifjúságról?**

— Rossz. Rendkívül kis száza-lékek sportol. Akik valamikor magasabb szinten úzték valamilyen sportágat, azok is elkallódnak, abbahagyják. Sajnálják az időt a mozgásra. Pedig a következő néhány — statisztikuson által kiszámított — adatot mindenki figyelmébe ajánlom. Elettünkben 150 ezer órát ülünk. Ulas közben 250 köbcentiméter oxigént vesz fel a szervezetünk percenként, ha viszont a friss levegőn sétálunk akkor ez a szám 750-1000 köbcentiméterre emelkedik. Ha futunk ez a szám 4000 köbcentiméter. Világosan látszik, milyen sokat jelent a mozgás. Az egyetemisták pedig sokat ülnek...

— **Egyetlen enyhítő körülmény van — szól közbe Győri Pál — a sportlétesítmények az egyetemeken igen gyatrak. Ilyen helyzetben minőségi sportot kívánni, magas szinten sportolni igen nehéz. Sportlétesítményeink elavultak ugyan, de ne feledjüki mozogni az egészségünk érdekében mindig, minden időben, évszakban kell és szükséges is.**

PALÁGYI GYÖRGY

Vízre száll a csapa

Labdabűvölés

Az energiateljesítést pótolni kell...

Orvosegyetemi dolgozók spartakiádja

Szeptember 1-én és 2-án rendezték meg az Orvostudományi Egyetem dolgozóinak spartakiádját. A hagyományos versenyt minden évben más színhelyen bonyolítják le, így került sor az idén Szegedre, ahol az Egészségügyi Minisztérium, a SZOTE Szakszervezet és a SZOTE Testnevelési Tanszék közösen szervezte meg a sporttalálkozót. — Az első nap délelőttön dr. Berencsi György tanszékvezető egyetemi tanár, a SZOTE Sportbizottságának elnöke nyitotta meg a versenyt.

A dolgozók öt sportágban mértek össze erejüket. Asztaliteniszben, teniszben és sakkban férfiak és nők egyaránt vetélkedtek, míg labdarúgásban és kosárlabdában csak a férfiak részére írtak ki versenyt. Az értékelést sportáganként külön-külön és összesítve is elvégezték. A spartakiád végeredménye — ugyanúgy mint például a Medikus Kupa eredményei — beleszámít a négy orvosegyetem között kiírt „Tömegsport Vándorsérleg” összesített pontszámába.

A versenyen a következő eredmények születtek:

- Labdarúgás:
- I. Pécsi Orvostudományi Egyetem
  - II. Debreceni Orvostudományi Egyetem
  - III. Szegedi Orvostudományi Egyetem

Asztalitenisz:

- I. Szegedi Orvostudományi Egyetem
- II. Semmelweis Orvostudományi Egyetem
- III. Pécsi Orvostudományi Egyetem

Tenisz:

- I. Semmelweis Orvostudományi Egyetem
- II. Debreceni Orvostudományi Egyetem
- III. Szegedi Orvostudományi Egyetem

Sakk:

- I. Szegedi Orvostudományi Egyetem
- II. Semmelweis Orvostudományi Egyetem
- III. Debreceni Orvostudományi Egyetem

Kosárlabda:

- I. Szegedi Orvostudományi Egyetem
- II. Semmelweis Orvostudományi Egyetem
- III. Pécsi Orvostudományi Egyetem

Az összesített verseny végeredménye:

- I. Szegedi Orvostudományi Egyetem 19 pont
- II. Budapesti Orvostudományi Egyetem 15 pont
- III. Debreceni Orvostudományi Egyetem 10 pont
- IV. Pécsi Orvostudományi Egyetem 10 pont.

Meisseninyár '79

Nem először gördül be velem a vonat a meissenyi állomásra. De nem is lehet ezt a várost csak egyszer felfedezni. Meissen történelm, német föld, német hangulat, és az öreg maestroköves utcák több száz évvel húznak vissza az időben.

Sajnos, néha a gyár is. De ez most kit érdekel? Ötvennégy szegedi diák hallgatja a fogadóbeszédet — az idén már a tizedik évben egymás után Willy Kauderer mosolyog munkatársaira — és izgatott előre az elkövetkező egy hónap programjait.

Es az örök hagyományok élők maradtak. Ismerkedési est, német-est, magyar-est, búcsú-est, futball, minden délután számtalan kis ünnep. Valahol elsikkad a fogalom: idegen, és az első hét zibbasztó fáradtságát észrevétel nélkül oldják fel a füstös kiskocsmák, a végtelen utazás Lipese, Drezda, Weimar felé. Az érnegetlen kalandozók áruházakat fosztogatnak; Práctika, party-grill, hajszárító csak a németeknek lehet hiánycikk. Mások a perc sóha vissza nem térő örömeibe szédülnek; az új utcákon új barátok, új szerelmek. Mindenki „Willyje” valóban nem csapott be: a gyár minden támogatót megad. Az első héten kolbászsütés a szabadban (még a mindig és rendületlenül rossz idő sem törí meg a jó hangulatot), majd pár nap múlva Weimar felé robbog velünk a gyár vezető-

sége, két hatalmas buszon. Megtör az út, és ebben a német kisvárosban szavak nélkül valljuk be: törpék vagyunk. Schiller, Goethe, Liszt; emlékhely minden utca. És minden múzeum szombat délben bezár. S egy óra múlva már egy szeles hegytetőn vág melbe a felirat: Buchenwald. Tapasztalat nélküli emlékek, ijedt aggodalom, s némán keressük egymást az egykori brakkok helyén. Csak fakó történelem, de úgy érezzük a szavak itt még most sem fejeznek ki semmit.

A harmadik héten már magyar szaktársak forgolódik a szállás konyháján, magyar tört kutatni a boltokban, és a magyar-est magyar ízeinek mindenki örül. Lassan három hetet tapostunk a múltban, de az ötvennégy vad magyar egyenlőre rendkívül „esemény nélküli.” Természetes, hogy hajnalban álmos szemekkel baktatunk munkába a hegyről, és természetes az is, hogy a gyárban dolgozni kell. Csak szoktatás kérdése lenne? Mert itt így szoktatnak, s már nem is olyan meglepő a hetven pfenningses sör, s hogy húsz márkát a legnagyobb rosszindulattal sem lehet elverni. A pénz munkafedezete élő kategória lett, ötvennégy jól élő magyarnak.

Es a sztárok már a nagy mekközésre készülnek. Ezen a pályán magyar csapat még soha nem győzött, s mi tiszteljük a hagyományokat. Csempegyár SC:

Vendégmunkások 7:5, de ez az amatőr-sport újabb „profi” barátságokat terem.

Az utolsó héten egy fiatal házaspár elhagy hatszáz márkát, két üllevelet, vasúti jegyet, mindent, ami érték öszegyült egy hónap alatt — idegösszeomlás négy szólamában, interurbán a magyar nagykövetségre. Ijedt esőnd — majd a pénz kivételével minden megajrd — relatív öröme — s a gyár háromszáz márkányi bánatpénze már nem is meglepő. Liebe ungarische Freunde... nem üres szólam, tartalom a kézfogásban, tartalom a segítségben.

Negyedik hét. Talán újra fáradunk? Nem, Csapán az a sokat emlegetett és láthatatlan köldökzsinór visszaránt. Egyre gyakrabban indul a rádió keresője a Kossuth adó felé, és Kovács Kati hangja még németül is Alföldet jelent, Marx teret, Tiszaparti fákat.

A kultúrház hatalmas termében vagy kétszázan gyülekeznek. Újra itt van mindenki, aki segített, vezetett, velünk vitázott némán túrve szörnyű német tudásunkat, munka után a hideg sör mellett. Búcsú-est, beszédek, pátosz.

„Köszönjük a munkát, és reméljük...”

„Mi is köszönünk mindent, és mi is reméljük...”

Es jövőre szerencsés akivel a vonat újra erre az állomásra érkezik. **BÁTYI ZOLTÁN**